

Ніколи не думала, що мережа стане мені в пригоді, аби знайти саме його – єдиного й лише мого. Завжди гадала, що в цьому є щось ринкове. Ну а я ніколи не писала піар-текстів, тому не знала, як рекламно себе подавати. Мої хлопці завжди були простими, з мого ж села. Перший, наприклад, звався Йонні, і в ньому не було нічого особливого, у всякому разі в зовнішності. Доки не стало зрозуміло, що він хворий на всю голову, він здавався абсолютно звичайним. Ми ходили в один клас, і все почалося з того, як він сказав:

– Є щось, про що ти завжди мріяла, щоб тобі зробив чоловік?

Думаю, він це почув у якомусь фільмі. Уже тоді він усерйоз вважав себе справжнім чоловіком. Підозрюю, що він чекав на зовсім іншу відповідь, ніж та, яку отримав. Щось у стилі «так, я завжди мріяла про чоловіка, від якого знеприємно в ліжку». Або конкретне бажання, яке б йому допомогло продовжувати розмову. А я сказала:

– Завжди хотіла, щоб мене навчили битися.

Коли з виразу його обличчя зрозуміла, що він не так здивувався, як я очікувала, то додала:

– Битися до біса добре.

Йонні повільно кивнув, сплюнув на землю і сказав:

– Мала, якщо це те, чого ти хочеш, то гаразд, я навчу тебе битися.

Того ж вечора він узяв мене з собою в місце, яке називав «Бійцівським клубом». Це було зібрання чуваків, що подивилися «Бійцівський клуб» і захотіли створити подібне. На відміну від фільму, цей народ справді вмів битися. Вони збиралися в спортзалі тричі на тиждень. Билися всі. Щоб потрапити сюди, треба було спускатися в самий низ школи, аж у підвал. Зала була викладена кахлями оранжево-коричневого кольору. Це були дивні матові кахлі, які, на відміну від звичайних, мовби поглинали всі звуки. У залу вели довгі підземні коридори. Ми мовчали, знімали взуття й несли спортивний одяг у сумках через плече. Було чути лише, як працюють кондиціонери. Потім заходили до зали, в якій чекали ті, хто вже прийшов. Усі з нашого села. Спершу вибирали лідера, а потім починали розминку. Всі були гнучкі, навіть хлопці. Ніхто з них не соромився показати, як вони сідають на шпагат або роблять спліт. Під час розминки народ гучно пердів, але тут панувало неписане правило: ніхто ні з кого не сміється. Після розминки ми билися. Я була єдиною на рівні початківців. У мене була проблема: я до смерті боялася. «Коли до смерті страшно, то це перевага», – казав Йонні. Коли справді до біса страшно, то отримуєш великий бонус. Тіло розумніше, ніж ми думаємо. Коли йому дозволити працювати на автопілоті, воно може зробити що завгодно. Та все одно треба навчитися брати на себе контроль.

– Більшість людей зляться не від того, що на них напали, а від того, що вони не змогли себе захистити, – пояснював Йонні.

Йонні вмів не лише битись, а ще й добре стріляв. Інколи ми їздили в тир, розташований між нашим і сусіднім селами. Там надягали оранжеві навушники, дивилися на тих, хто стріляв з пістолета, а потім на тих, хто стріляв з автоматів. Йонні показував, як правильно стояти, піднімав пушку

й цілився в глиняних голубів. Спочатку він симулював постріл, а потім стріляв насправді. Перед тим як ми вирушали в дорогу, він багато розказував про полювання, про те, як треба було вставати серед ночі, використовувати прилади нічного бачення та весь час тримати рота на замку.

Єдиний раз, коли хлопці когось пристрелили і я була з ними, вони вполювали дикого кабана. Вистріл вибухнув у тиші, було чути, як кабан іще біг, але вже не так, як перед цим, а шкутильгаючи. Навколо нього ламалися гілки. Під кінець, уповільнений і нажаханий, наче вже знав, що помре, він в паніці волівся через хащі. Ми просувалися вперед, аж раптом Йонні запалив свій ліхтар і націлив потік світла вгору. Я бачила, як голі гілки буків, наче довгі чорні кості, простягаються до нічного неба. Йонні однією рукою взяв мене за руку, міцно затис між ногами ліхтар, а іншою рукою провів по своєму вибритому черепові туди-сюди. Я хотіла запитати, для чого він це робить, але змовчала. Він збирався щось прошепотіти. Думаю, це мало бути щось важливе, що стосувалося лише нас, але саме в цей момент нас перебив один із мисливців, який повідомив, що знайшов кабана. Він освітив його ліхтарем. Постріл влучив в лопатку, кров лилася по чорній щетині. Це був великий вепр, усі взялися його переносити до пікапа на спеціальних підпорах. Наступного дня тушу мали розділити у дворі сусідів Йонні. Ми поїхали туди після сніданку. Коли прибули, то у дворі було багато крові й щетини, бо ніхто насправді не знав, як розділяти вепра. Його рубали абияк і весь час повторювали, що треба працювати швидко. Більше я ніколи не їздила на браконьєрське полювання.

Одного вечора я сказала Йонні: якщо він готовий, то я теж готова. Він засміявся до мене, а я подумала, що це вперше я по-справжньому побачила його зуби. Великі та білі, наче шматки цукру, досконало допасовані до його рота, хоча в разючому контрасті з обличчям, безформним

і в шрамах від прищів. Ми це зробили на капоті його пікапа. Куртка, яку він поклав під мої сідниці, була вимазана кров'ю.

– Здебільшого дівчата не кровлять у свій перший раз, – розповідала нам шкільна медсестра на заняттях із сексуальної освіти. – Сучасні дівчата їздять верхи, катаються на велосипеді, стрибають і бігають, тож у них більше немає дівочої пліви.

Мабуть, у мене було надто спокійне дитинство, якщо моя пліва нівроку збереглася. Коли Йонні побачив усю цю кров, то зовсім не спротивився, а ще довше кінчав. Я не знала, що сказати, коли все закінчилось. Та я вже тоді відчувала, що з Йонні треба обережно. Звичайно, він був як усі хлопці в нашому селі – схильний до насильства, невихований, безсоромний. Я знала, що таким він і залишиться. Але щось у ньому було ще.

– Я не знав, що для тебе це був перший раз, – сказав він.

– А для тебе? – запитала я.

– І для мене перший.

Потім він кинув погляд на свою вимазану куртку й додав:

– З чогось же треба починати.

Другий раз усе пройшло набагато краще. Не кажучи вже про третій, четвертий і п'ятий. Йонні вважав, що ми трахаємось, як порнозірки.

Коли нам було по шістнадцять, я розбила Йонні ніс. Трапилось це ненавмисно, я не хотіла його вдарити. Рука злетіла просто рефлекторно, а ми навіть не були на боротьбі в спортзалі. Цей випадок неабияк зіпсував нам життя. Діло було в гімназії, і всі знали про те, що сталося: учительки, медсестри, батьки Йонні, мої батьки. Мама Йонні заявила:

– Не хочу, щоб ти зустрічався з цією дівчиною.

Ми стояли у дворі гімназії, з його носа юшила кров. Його мама прибігла, щойно дізналася, що сталося. Вона стояла й кидала на мене зневажливі погляди.

– Мамо, Елліно́р не маленька. Вона справжня леді. І ще й яка леді!

Він усміхався до мене, його чуб нависав над очима.

– Ще й яка леді! – повторив він і показав в усмішці свої цукрові зуби.

Мені закортіло крикнути йому, щоб він не стояв там і не сміявся, сказати: «Пам'ятаєш, як ти завівся від самого вигляду крові? Ти хворий на голову! Йонні, такого не приховаєш!» Я хотіла це сказати, але, мабуть, через його закривавлений ніс мене охопило якесь інше відчуття, і я підійшла до нього та обійняла. Для нас обійми були геть незвичним жестом. Ми все робили разом, допомагали одне одному відточувати удари, розбиратись у видах зброї, але ніколи не обіймалися. Та зараз ми стояли в обіймах, і його тепла кров крапала мені на шию.

– Тепер ти вмієш усе, чого я хотів тебе навчити.

Ще додав, що якщо я коли-небудь спрямую проти нього прийоми, яким він мене навчив, то він не задумуючись приб'є мене.

– Якщо зможеш, – відповіла я.

– Не зли мене, – мовив він.

Я помітила, як його погляд змінився й наповнився чорнотою.

Згодом у нас виробилася своя сексуальна рутинна. Хоча, мабуть, це важко назвати рутинною.

– Ідемо до мене, – лаконічно казав він у машині, просуваючи руку між моїх ніг.

«До мене» означало маленьку мисливську хатинку за селом, яку мав його батько. Там можна було побути в спокої. Маленька хатинка з недбало пофарбованими стінами та яскраво-жовтими шторами в білі смужки, які, мабуть, повісила його мати. У хатинці були дві маленькі кімнати й одна вітальня з каміном. Ми входили в одну з кімнат, і він казав:

– Роздягайся й лягай у ліжко.